

Thượng Hải Thượng Hải

Contents

Thượng Hải Thượng Hải	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14

Thượng Hải Thượng Hải

Giới thiệu

Tiểu thụ trời sinh là gay, mơ ước một tình yêu chân thành, người ta nói cậu thật ngốc. 18 tuổi ở trên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuong-hai-thuong-hai>

1. Chương 1

Trong sinh mệnh của mỗi con người ta, ai cũng được chú định một số kiếp riêng.

Dù thế nào cũng trốn không thoát.

Hoặc là luân hãm, hoặc là dây dưa.

Ấm lạnh chỉ tự mình hiểu.

Nhiều năm sau, Vu Tiểu Hải từng ngắm lại không dưới một lần, kỳ thật ngay từ đầu hẳn không hẳn là yêu Chu Quân như hẳn từng nghĩ.

Thật sự là tính cách không hợp nhau, đối phương chỉ là trùng hợp xuất hiện đúng lúc Tiểu Hải xuân tâm nhộn nhạo nhất.

Ở cái lứa tuổi ấy chỉ muốn điên cuồng yêu một người nào đó. Chỉ cần không phải người quê không phải người mù, lớn lên không quá khó coi, sẽ nghìn vạn phần cố (*).

(*) kiểu như sẽ ko từ chối

Có lẽ chỉ là thêm muốn cái cảm giác khi yêu một ai đó mà thôi, có phải người đó đã sớm sơn cao thủy viễn hay không.

Cho nên, Vu Tiểu Hải a Vu Tiểu Hải, mi đừng có ảo tưởng, cam nguyện làm một thằng ngốc nữa.

Liệu có ai sẽ thật sự động tâm với cái ID mới quen trong chat room.

Huống hồ còn là mạng ảo, không chân thực nhất Trung Quốc.

Nói như vậy sẽ bị đánh chết, ít ra thì Vu Tiểu Hải vì quá nhàm chán mà mang theo tâm tính vô sỉ, vô nhân cách lên mạng chơi đùa.

– tôi là gay.

– thế à, tôi còn là xử nữ nè.

– tôi là gay thật, cần tìm một tình yêu sạch sẽ nhất trong cuộc sống đây, tôi tin vào thiên trường địa cửu, hạc da bạc đầu.

– đồ bê đê, admin, admin đâu block nó!

Vu Tiểu Hải ngồi trước màn hình máy tính cười phá lên, một ngụm cà phê phun thành pháo hoa, “Thiện nam thánh nữ” quả nhiên là ngẫu thơ, mới nghe đến đồng tính luyến ái thôi mà cứ làm như bị cưỡng gian vậy.

Không còn chút sức lực nào, hần đặt tách cà phê xuống, chạy ra ban công. Bên ngoài khí trời oi bức, Vu Tiểu Hải nhìn trái nhìn phải, duỗi chân duỗi tay. Ngũ quan đoan chính anh khí hiên ngang, thanh niên chính cống khỏe mạnh như hần nhìn thế nào cũng không giống với kẻ không thích con gái.

Cũng từng thống khổ giấy dựa, sợ hãi khi nghĩ mình sẽ trở thành kẻ biến thái trong mắt những người bình thường. Dần vật bản thân hơn một tuần, ngủ cũng không ngon, Vu Tiểu Hải cảm thấy hần vẫn còn anh hùng chán, so với cái đám không dám đối diện với tình cảm, cưới vợ để trốn tránh, ra ngoài thì chỉ chực chạy vào WC nam úp mặt vào hố phân, hần mạnh hơn nhiều.

Cũng so với mấy kẻ chỉ chạy theo khoái cảm dục vọng sạch sẽ hơn nhiều.

Vừa bước vào gay bar, tay vô tình chạm phải người đàn ông bên cạnh, hần liền lui lại né tránh. Người nọ bề ngoài khoảng ba mươi, ánh mắt thâm thúy, ngậm thuốc lá xịt nước hoa, vừa nhìn là biết trắng hoa lão luyện, bằng đôi mắt hoả nhãn kim tinh nhận ra người đối diện là tiểu xử nam, hần cười, ghé lại gần, ôn nhu triển miên xoa bóp móng Vu Tiểu Hải.

Một ly bia hất lên.

Phải bồi thường, túi tiền trống rỗng. Cậu bạn đi cùng Vu Tiểu Hải đứng dưới ánh đèn đường chỉ vào mũi hần chửi ầm lên: “Cậu mới trốn trại à. Bị khiết phích còn đến chỗ này làm gì?”

Vu Tiểu Hải bị mắng thì ủy khuất, dựa vào tường chân đào đào đất, ‘anh ta cũng nên nói chuyện phiếm bồi dưỡng cảm tình trước chứ, như thế nào vừa gặp đã sờ mông tở.’

Aro (tên cậu bạn) muốn ngắt, mấy người đi gay bar cùng cậu cũng không ngẫu thơ như vậy, ‘Vu Tiểu Hải, coi như tôi xui xẻo mới quen biết cậu, cậu tới gay bar tìm người yêu? Nếu cậu là đồng tính luyến ái..... thì..... thì.....’

‘Thì’ một hồi cuối cùng cũng không biết nói sao, dù sao cũng là anh em mười mấy năm, không đành lòng nói mấy câu khó nghe. Vu Tiểu Hải mở mắt dưới đèn đường ngẩng mặt lên, nói: “Đồng tính luyến ái thì sao? Cũng cần có người làm bạn.”

Aro thở dài, vò tóc, ‘về, cậu còn ngây thơ lắm.’

Cậu bé ngây thơ giơ ngón giữa làm động tác ‘thao’, trở lại máy tính vào chat room nói chuyện phiếm, nhóm si nam oán nữ cách nhau trời nam đất bắc, yêu đến sông cạn đá mòn, tôi yêu anh, anh yêu tôi, hần yêu cô, cô càng thương hần.

Người nào cũng xinh đẹp long lanh, Vu Tiểu Hải cảm thấy tịch mịch.

Out ra đổi chat room khác có tên “Tình yêu đồng chí” (đồng chí ở đây đc hiểu là đồng tính), Vu Tiểu Hải đã vào vài lần, quen biết kha khá, đồng chí thật không ít, nhưng đồng chí thật tâm lại rất hiếm hoi.

Có người tiếp đón hần, Vu Tiểu Hải uống cà phê không nói lời nào.

QQ phát ra tiếng vang, đầu chim cánh cụt lóe sáng, “Thuốc chuột, có đó không?”

Người này là Chu Quần, quen trong chat room, add QQ, nói chuyện phiếm mấy câu cũng không sao.

Có ấn tượng với người này bởi vì anh là người duy nhất dùng tên thật làm nick QQ, ngu ngốc a ngu ngốc, Vu Tiểu Hải nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng hần cũng không nói ra làm người ta mất mặt.

Vu Tiểu Hải nói ‘Sao anh phát hiện mình là gay’, Chu Quần trả lời ‘Vì tôi phát hiện ra tôi yêu cậu, mà cậu là nam.’

“Thúi hoắc” Vu Tiểu Hải vì câu này mà cười như điên, hần biết người kia không nói thật, nhưng là hần rất muốn..... tìm hiểu đối phương. Anh chàng gay chưa một lần yêu, vào một thoáng tư xuân, hỏi: “Have sex lần nào chưa?”

Chu Quần không nói lời nào, thật lâu sau mới nói một câu: “Khẳng định có thể khiến cậu vừa lòng.”

“Thú lắm thú lắm.”

Chu Quần nói: “Xem lão hữu ký chưa, rất buồn cười.”

“Không, tôi bận rồi.”

“Gi?”

“Tìm việc, Anh nghĩ nên đến Bắc Kinh hay Thâm Quyển, cậu tôi là giáo viên ở Bắc Kinh, dì tôi mở xưởng máy ở Thâm Quyển.” Vu Tiểu Hải cảm thấy bản thân tiền đồ vô lượng, hần còn đang quyết định xem nên làm tham quan hay là gian thương, muốn địa vị hay tiền bạc.

“Đến Thượng Hải đi.”

“..... Không thích.”

Chu Quần gửi mấy tấm ảnh lỏa nam lại đây, Vu Tiểu Hải nói ‘Anh đúng là bầy bạ’, người nọ đáp ‘Cậu đừng vò đứng đắn’.

Thật sự rất muốn yêu một ai đó, chỉ cần không quá kém cỏi là được, yêu ai mà chẳng là yêu nhĩ, Vu Tiểu Hải nhìn màn hình: “Anh tịch mịch sao?”

Thật lâu không thấy trả lời, Vu Tiểu Hải nghĩ chắc người ta ngại mình lắm chuyện, không muốn mình quan tâm, vừa định logout, Chu Quần gửi lại một câu: “Đây. Ở cái thành phố này không thể thiếu nhất chính là tịch mịch, mà thứ sợ hãi nhất cũng là tịch mịch.”

Tựa như bị điện giật, kích thích đến tận đáy lòng.

Bạn gay ngây thơ Vu Tiểu Hải đang ở độ tuổi ngây ngô, cứ như vậy tha thiết muốn yêu một người.

“Đến Thượng Hải đi.” Một câu trí mạng, Chu Quần nói: “Tôi ở đó.”

2. Chương 2

Vu Tiểu Hải nói, ‘tôi yêu anh.’

Chu Quần đáp, ‘tôi muốn làm tình với cậu.’

– đến Thượng Hải đi, tôi ở Thượng Hải.

Cho nên vào giờ phút này, Vu Tiểu Hải đang đứng ở nhà ga Thượng Hải, gọi điện cho Chu Quần.

“Tôi đón tôi đi.”

“Cái gì.....?”

Vu Tiểu Hải đắc ý cười rộ lên, trong đầu tưởng tượng ra một khuôn mặt, ngũ quan mơ hồ có chút vui sướng tươi cười, ‘Tôi đang ở Thượng Hải, tôi đón tôi đi. Tôi muốn biết mặt mũi anh trông như thế nào.’

Đầu dây bên kia rõ ràng kích động hẳn lên, hơn nữa sau khi biết đây không phải một trò đùa vụng về, Chu Quần giọng điệu vừa do dự vừa khẩn trương: “Cậu..... cậu như thế nào..... lại đến đây thật, sao cậu..... Sao không báo trước với tôi một câu, cậu..... cậu.”

Vu Tiểu Hải nghe mấy câu lấp bắp trong di động: “Chẳng lẽ khi đó anh chỉ nói chơi cho vui? Nói xong bỏ đó?”

Chu Quần trầm mặc không nói gì, Vu Tiểu Hải tức giận, mẹ nó, chẳng hiểu sao hẳn lại khờ như vậy: “Anh bị câm điếc à, im lặng cái gì. Nói chuyện!”

“Lúc này không tiện nói chuyện.”

“Tại sao.”

“Người nhà tôi đang ở đây, cậu bảo tôi phải nói cái gì.”

“Phóng thí.” Vu Tiểu Hải ngắt điện thoại, trò chuyện ba phút bốn mươi giây, thu lại là cả người lạnh buốt. Nhìn bốn phía chung quanh, giữa đám đông mờ mịt, bên tai vang lên toàn là tiếng địa phương, thành phố này sớm đã hải nạp bách xuyên (*), ghé ngồi chật chội.

(*) hải nạp bách xuyên: biển chứa nhiều con sông, ý nói là thành phố hỗn độn phức tạp

Thời điểm Aro đưa vé xe lửa cho Vu Tiểu Hải, hỏi, “Cậu thậm chí không biết anh ta là ai, bộ dạng nhìn giống heo thì làm sao bây giờ.”

Vu Tiểu Hải ngây ngô ha ha cười, “Tớ núp sau cây nhìn trộm, nếu người xuất hiện là kẻ kỳ dị xấu xí, lập tức xoay người đi về.”

Aro trợn trắng mắt nhìn, “Cậu đúng vô sỉ, nhìn mặt bắt hình dong.”

“Xấu không có tư cách làm đồng tính luyến ái.” Vu Tiểu Hải nói mấy lời nông cạn như thể đúng lý hợp tình, chồm lên người Aro, “Trả tiền vé cho tớ đi— đi — đi.”

Thế nhưng lúc này Vu Tiểu Hải lại ảo não ngồi trên bậc cầu thang, cao cao tại thượng nhìn xuống chúng sinh, thấy mấy đứa nhỏ Tân Cương trộm ví tiền của người ta, thấy người ta buôn lậu, thấy mấy cô làm gái không vừa lòng giá cả đuổi mắng đàn ông, thấy người bán vé tựa lên cửa sổ nghỉ ngơi.

Vu Tiểu Hải thầm nhủ sẽ đợi đến sáu giờ tối, quyết không dây dưa, lúc đó có một chuyến xe lửa cuối cùng về Vũ Hán. [chi tiết này chưa khảo chứng, có vẻ không thỏa đáng, thỉnh các vị tha thứ ~~ hân ~ => lời tác giả]

Một người đàn ông bộ mặt đáng khinh đi tới: “Ê em trai, muốn tìm nhà nghỉ không.”

“Anh là Chu Quần sao.” Vu Tiểu Hải thỉnh linh hỏi, người đàn ông đáng khinh kia mờ mịt nhìn xung quanh, “Hả?”

Vu Tiểu Hải nói, “Không phải Chu Quần thì rút cho tôi.”

“Xi, Thập Tam ra đi.” (chỗ này ko hiểu nên chém) Nam nhân đáng khinh hùng hù hỏ hỏ bỏ đi, từ khe hở phía sau dần dần lộ ra gương mặt ngăm đen khỏe mạnh phương chính. Cư nhiên là loại hình Vu Tiểu Hải thích nhất.

Chu Quần cười lộ ra hàm răng tuyết trắng: “Tôi còn đang nghĩ, nếu cậu xấu xí tôi sẽ làm bộ như chưa từng tới qua.”

“Vậy nhìn tôi thế nào?”

Vu Tiểu Hải hỏi.

“Để nhìn.”

...

Chu Quần trong bóng tối thở phì phò. Ánh trăng xuyên qua bệ cửa sổ chiếu lên khuôn mặt hắc co rút sau cao trào, Vu Tiểu Hải thư sướng.

Cái gọi là tình yêu chẳng qua chính là vào thời điểm khao khát được yêu, gặp được người có khuôn mặt thuộc đúng loại hình mình thích.

Ai nói tình yêu không thể chớp nhoáng. Ai nói tình yêu thoáng qua không thể khắc sâu.

Nhà anh thuộc dạng nhà từ thời chế độ cũ. Hai gian phòng ngủ cách nhau một dãy hành lang ngắn.

Cha mẹ Chu Quần đối vị “Bằng hữu” mà con mình đưa về vừa khách sáo nhưng lại rất để ý, vừa chu đáo mà lại phòng bị.

Buổi tối chen chúc trên giường làm tình.

Chu Quần thành thực lấy ngón tay khiêu mở mặt sau của Vu Tiểu Hải. Nơi tư mật không hề chuẩn bị bị ngón tay tham nhập không chút ôn nhu, càng nhiều hơn là đùa giỡn, trêu cợt. Vu Tiểu Hải nhăn mặt không dám hít thở, vẻ mặt chịu đựng lại gợi ra dục hỏa cao vút.

Chu Quần hoa mắt thần mê, nói “Tại sao em lại xuất hiện trong sinh hoạt của tôi.”

Dương vật cứng rắn, dục vọng trắng kiện, Chu Quần bóp mạnh mông Vu Tiểu Hải, cắm vào bên trong. Anh nghe thấy tiếng kêu đè nén của con thú nhỏ kiêu ngạo dần dần khuất phục, không còn hơi sức, dục hỏa xông lên óc làm sao còn có thể ôn nhu, này chính là một hồi thú tính. Dùng sức đâm mạnh, vật tượng trưng cho nam tính mai nhập thật sâu, anh cúi đầu xuống hôn bả vai gầy yếu trắng nõn của Vu Tiểu Hải, tay xẹt qua mấy giọt nước mắt.

“Tôi là lần đầu tiên.” Vu Tiểu Hải mang theo tiếng khóc nói.

Chu Quần choáng váng.

Vu Tiểu Hải khom lưng bò từ đầu giường đến cuối giường, trong phòng không bật đèn, chỉ có ánh trăng chiếu rọi bóng lưng và bờ mông tái nhợt, chất lỏng dâm mỹ chảy dài đến chói mắt.

“Thêm một lần nữa nhé.” Lại đè lên, Chu Quần không kiềm được cảm giác xao động trước thân thể ngây ngô kia: “Tôi sẽ nhẹ nhàng.”

Trước đó không nói còn đỡ, vừa nói, Vu Tiểu Hải triệt để ủy khuất, “Đau quá- a, đau.” Tay trái ôm lưng đối phương, tay phải đặt tại mông nam nhân.

Tiếp đó lại là một hồi cuồng dã dong đưa eo, không thể phát ra âm thanh, dồn dập thở dốc, tối cao dụ hoặc lẫn khoái cảm chính là yêu đương vụng trộm làm tình.

Một khắc bị đâm thủng kia, Vu Tiểu Hải đau đến muốn thét chói tai. Chu Quần cắn cái miệng của hắn, không cho phép hét, không được hét. Bị nghe thấy coi như xong.

Trong hồi ký của Vu Tiểu Hải có viết: Đàn ông với đàn ông làm tình, lần đầu tiên đặc biệt thống khổ. Cho nên nếu làm, nhất định phải cùng với người mình yêu.

3. Chương 3

Mẹ Chu Quần nói, “Tiểu Hải á, tôi thích đứa nhỏ này, ngoan, không sinh sự, giống Chu Quần nhà mình tuy không kiếm được nhiều tiền nhưng tính tình không sai.

Mẹ Chu Quần nói, “Tiểu Hải a, cháu với Chu Quần nhà bác quen nhau thế nào vậy? Ở công ty? Nói nói, nó với cô bé An Bình kia ra sao rồi? Lần trước đưa về ăn cơm, bác với ba nó đều rất vừa lòng, người vừa trưởng thành vừa chín chắn, nó không vội nhưng hai bác nóng nảy muốn chết, đầu năm nay tìm được bạn gái tốt so với kiếm tiền còn khó hơn.”

Mẹ Chu Quần nói, “Tiểu Hải a, cháu đến cũng được hai tuần rồi, có công ăn việc làm gì chưa?

Mẹ Chu Quần nói, “Tiểu Hải a, hôm nay có rảnh không, cùng bác đến chỗ cửa hàng mới mở xem xem, ai..... làm sao bây giờ, giá phòng cứ tăng như vậy, Chu Quần nhà bác ngày nào đó nếu muốn đến làm việc.....”

Vu Tiểu Hải đi theo Chu Quần đến quầy hàng dành cho người lớn.

...

Ngày đó được nghỉ, bọn họ trước tiên đến miếu Thành Hoàng ăn tiểu lung, Chu Quần nói “Người Thượng Hải không thích tới chỗ này, bắt quá tôi không có tiền, không mời em đi ăn Hằng Long được.”

“Hằng Long là ăn gì a.” Vu Tiểu Hải cắn một ngụm bánh nhân thịt, hổn hển, dầu mỡ dính trên mu bàn tay, hần lật tay bôi vào góc áo tình nhân.

“Tôm hùm,” Chu Quần nhú mắt, cho tới nay anh đau lòng nhất chính là một lần đó, vì muốn lấy lòng An Bình cô gái kia, ở quán hải sản Hằng Long ăn hai con tôm hùm. Thời điểm tính tiền, phục vụ miệng cười tủm tỉm, ‘Tiên sinh, một ngàn sáu’, anh bất động thanh sắc rút thẻ tín dụng ra, nghĩ thầm may mà đem theo thẻ ngân hàng. Sau khi no nê, đương nhiên là đến tư dâm dục, tiền thuê phòng An Bình trả, vì thế Chu Quần thật đúng là cảm thấy cô không đến nỗi tệ, trừ bỏ bộ ngực hơi nhỏ, còn đâu cái khác đều hợp, cười vợ yên ổn sống. Chu Quần nghĩ, cứ quen hai năm, không có người khác liền cười cô.

Ăn tiểu lung xong, Vu Tiểu Hải trả năm đồng mua một cái búa bơm hơi (?), một đường cười sáng lạn như ánh mặt trời, hai người trò chuyện vui vẻ. Cửa hàng dành cho người lớn thoát nhìn khá phổ thông, Chu Quần chăm chú nhìn một thứ bao bì mềm nhuyễn. Bà thím độ tuổi trung niên ngồi ở quầy bán mặt đầy chính khí, thề không có suy nghĩ bậy bạ, “Này dùng tốt lắm, phụ nữ dùng thoải mái nha, nếu không tốt, dùng lực lớn, khả năng ăn không tiêu.”

Chu Quần vẽ mặt nghi ngờ hỏi, “Này Vu Tiểu Hải, em cảm thấy chịu nổi không.”

Không ai đáp lại, quay đầu, hần tựa như đứa trẻ mười ba tuổi chỉ vào hình nộm bằng hơi ở góc tường cười thành một đoàn, cái búa đồ chơi trên tay “leng keng” kêu.

Khuôn mặt xuân quang sáng lạn, hần ngồi chống hông quay đầu nhìn về phía anh cười, Chu Quần hạ thân nhanh chóng bốc hỏa, cổ họng mất tự nhiên khụ khụ khụ, bà thím buồn cười, đứa nhỏ nghịch ngợm này.

Vu Tiểu Hải cũng đi theo Chu Quần đến suối nước nóng.

Trên đường Hành Sơn bầu trời trong veo, những địa danh nổi tiếng, hữu tình đều đi. Trên sân khấu toàn trai thanh gái lịch, ánh đèn chớp nháy lay động như rắn, mọi người hát theo: “Ta yêu người yêu người, tựa như chuột yêu gạo.....” Hát được một nửa, Chuông khuya rung lên, đám người ùn ùn chuyển động, hai người thiếu chút nữa bị tách ra, may mà tay vẫn nắm gao nắm lấy. “..... Em sẽ luôn cùng anh.”

Ngồi trên bàn dài tụ tập uống bia, cùng một đám người xa lạ chơi trò mạo hiểm “nói lời thật lòng”. “Đây là người yêu tôi.” Chu Quần ôm cổ Vu Tiểu Hải, cúi đầu vươn lưỡi hôn hần trước mặt công chúng, tương cứu trong lúc hoạn nạn.

Chung quy, Vu Tiểu Hải thích nhất là quán “Thượng Hải 1931”, có nữ hài tử mặc đồ gấm thêu hoa, có máy phát nhạc, có nước trà lá trà xanh chảy xuống phiến gỗ, bên ngã tư đường còn có cây ngô đồng.

Vu Tiểu Hải còn theo Chu Quần đi trượt tuyết, đi KTV hát, đi suốt đêm suốt đêm, đi qua rất nhiều con phố.

Phóng túng một tuần, số tiền để dành cũng nhanh chóng tiêu hết, dù có cặn túi cũng quyết không xin Chu Quần. Vu Tiểu Hải cần lao động cảm chính trực thiện lương quyết định đi tìm việc.

Thượng Hải ngày nay không đáng tiền nhất là cái gì?

Là nhân tài.

Thượng Hải ngày nay ưu sầu nhất là đám người nào?

Là sinh viên mới tốt nghiệp đại học chính quy đang ở nhờ nhà họ hàng lân cận.

Ngành công nghiệp sản xuất đang bão hòa, có bằng tốt nghiệp chính quy á? Đây cơ bản chỉ là một tờ giấy vụn. Muốn tìm việc? Không khó, đến chỗ trung tâm việc làm đăng ký? Gì? Muốn làm trong văn phòng, được thôi, đi làm tiếp tân. A..... Không được, tiếp tân chỉ tuyển nữ.

Bao nhiêu lần phỏng vấn là bấy nhiêu lần bị đả kích, Vu Tiểu Hải như điều hâu gậy cánh, rốt cục nhìn rõ hiện thực.

Hắn ký hợp đồng với một cửa hàng vận chuyển lớn. Cùng ngày báo danh, Vu Tiểu Hải cười đến con nghé cũng phải hoảng sợ, buổi chiều thì vào trung tâm mua sắm thử việc. Vu Tiểu Hải hai chân chạy qua chạy lại, nào là quầy bán thực phẩm bổ dưỡng, quần đồ ăn vặt, CD với VCD một cái chín đồng một cái mười một đồng.

Áo đồng phục áp lên một thân mồ hôi nhễ nhại, Vu Tiểu Hải cầm từng chiếc Bra (áo lót =]])) rao: “A cup, B cup, C cup đây, một cái hai cái ba cái, năm mươi đồng năm mươi hai – quay lại nhớ gọi điện nói với em gái, đồ nội y không thể thiếu, ra hàng mới mọi người nhanh chân có thể mua được đồ tốt, tất cả đều là quần ngực, quần lót — năm mươi..... Mười.....”. Vu Tiểu Hải hỏa khí xung xung, đi theo Chu Quần học mấy lời thô tục, dày công tôi luyện cũng nói ra được lưu loát: “Mẹ nó, tôi học quản lý kinh tế bốn năm chính là vì vài cái Bra này đây.”

Đầu kia vang lên tiếng cười âm dương quái khí, gương mặt nhìn, là một cô gái tuổi trẻ đi tới, vỗ đầu Vu Tiểu Hải: “Em học ở khoa đại, hàng năm nhận được học bổng, không lẽ cũng đi bán quần lót đàn ông? Hai ta đổi chỗ đi?”

Cứ như vậy, hắn quen được Lương Thiên Hoa.

Thiên Hoa cảm thấy Vu Tiểu Hải bộ dạng thuận mắt dễ nhìn, vụng trộm thuận nhất hạp người đánh cá chỉ bảo mượn sức. (không hiểu lắm nên để nguyên) Vu Tiểu Hải cầm lấy đặt vào trong túi, lòng dạ tính toán, nghĩ nửa ngày, chỉ đoán ra Thiên Hoa là một người lanh lẹ.

“Anh đang ở đâu a!” sau khi tan tầm, quần áo cũng chưa thay, Vu Tiểu Hải chạy thẳng tới bến xe. “Em có tin tức tốt muốn kể với anh.”

Bên kia đầu điện thoại, Chu Quần cẩn thận nhìn An Bình ngồi đối diện, che điện thoại nhỏ giọng nói, “Có chuyện gì lúc gặp nói sau.”

“Làm gì a, anh có gì bí mật à!” Vu Tiểu Hải cười suông sã, hắn đang dừng lại ven đường mua cổ vịt, chờ lâu thật, đây là thứ Chu Quần thích ăn nhất. Người bán hàng gửi một thân mồ hôi trên người hắn, chán ghét kéo khẩu trang che kín mũi.

“Anh đang bàn chuyện với khách hàng.” Chu Quần thanh âm rất nghiêm túc.

Vu Tiểu Hải lè lưỡi, nghe được thanh âm phát ra từ trong điện thoại—khách hàng của anh là ai a, mà thôi là ai cũng được, chiếc nhẫn đính ngọc em nói.....

Thanh âm vui vẻ rất nhanh bị Chu Quần cắt đứt. Vu Tiểu Hải đứng ngốc lẳng lẳng, sờ túi tiền, chớp mắt nửa ngày chỉ muốn khóc, “tôi bị móc túi, không mua nữa.”

Vị đeo khẩu trang rất nhanh lấy lại túi cổ vịt, tặng kèm theo một cái lườm nguýt. Vu Tiểu Hải chen lên xe, năm đồng một vé. Hắn hướng tài xế ôn tồn thương lượng, “Sư phó à, cháu mới bị cướp ví tiền, chỉ còn lại ba đồng.” Lái xe cái gì cũng chưa nói, hành khách chung quanh cái gì cũng chưa nói, tầm mắt nhất tề chuyển sang chỗ hắn, Vu Tiểu Hải ưỡn lưng đứng thẳng tắp.

4. Chương 4

Chu Quần nói, gay có hai cách sống, một loại là thuần tình yêu, một loại là thuần sinh hoạt.

Vu Tiểu Hải lật một tờ tạp chí [Đồng tính luyến ái Á Văn hóa], đọc từng chữ từng chữ, “Cậu- không – cùng – cách.”

Chín giờ tối điện thoại vang lên, mẹ Chu Quần sau khi nghe điện, nói: “Tiểu Hải, đêm nay chắc một mình cháu ngủ thôi, cứ thoải mái nha.”

Ba Chu Quần vẫn còn mờ mịt, hỏi.

“Cùng An Bình à, qua đêm bên ngoài?” Mẹ anh tặc lưỡi một cái, hai cụ cười đến ý vị thâm tường.

Nghe nói mùa đông ở Thượng Hải rất lạnh, tựa như bây giờ. Vu Tiểu Hải đã được linh hội, trời còn chưa rét lắm mà lông chân hắn đều dựng cả lên.

Di động nắm trong tay không hề có động tĩnh. Vu Tiểu Hải thu thập hành lý, đặt món quà đã chuẩn bị từ lâu lên bàn, gõ cửa phòng bên cạnh, “Hai bác à, công ty sắp xếp ký túc xá cho cháu rồi, đêm nay cháu chuyển đi. Mấy ngày nay cảm ơn hai bác đã chiều cố.”

Trong nháy mắt đóng cửa lại, Vu Tiểu Hải nhớ rõ cái buổi tối hôm ấy, bản thân còn đang rên rỉ trầm bổng.

– Đến Thượng Hải đi, tôi ở đó.

Vì thế hắn đến Thượng Hải, vì thế hắn giao chính mình cho anh. Sau đó.....

– Chu Quần, Chu Quần.....

Cầu cho anh kê kê thối nát!

Anh bạn gay ngày thơ Vu Tiểu Hải dễ bị tổn thương, nhưng sẽ không dễ dàng bị đâm đạp, hắn là tiểu cường bất diệt. Hắn lớn tiếng nguyên rửa, rời khỏi căn nhà được xây từ thời chế độ cũ này.

Ánh ban mai chiếu sáng phương đông, rặng mây đỏ rực rở.

Vu Tiểu Hải bắt đầu cuộc sống mãnh long quá giang, Na Tra đại náo.

Phòng ở công ty phân cho là một gian phòng đơn, nằm trong khu dân cư đông đúc, chung quanh có tiệm sách, cửa hàng cho thuê băng đĩa, Vu Tiểu Hải thuê nguyên bộ ‘lão hữu ký’, hắn nhớ rõ Chu Quần nói xem rất hay, mượn đầu đĩa từ chỗ Thiên Hoa, khởi động máy. Vu Tiểu Hải xem được một nửa thì ngủ quên.

Hắn một ngày làm việc mười hai giờ, không ngừng ở kho hàng rồi chạy đến cửa hiệu, bán khoản với các loại giá cả hóa đơn. Trong đầu hắn là các loại ký hiệu hàng hóa, hắn nhớ cả kem đánh răng Colgate trong siêu thị giá bốn đồng hai, mã số bs20540.

Giao thông vận chuyển trên đường mất hai giờ, đi bộ cũng phải hai mươi phút mới có thể đón xe. Trên xe có người bán đồ ăn, Vu Tiểu Hải mặt dày ngồi trước sọt báo chí. Trong lúc nghe nhạc hắn chột ngủ quên, đến trạm cuối cùng lái xe đánh thức hắn, hắn mới giật mình ngẩng đầu.

Hắn cố gắng mọi cách để sinh tồn.

Ở Trung Quốc cái nghề bán lẻ nói trắng ra là công việc khá rời rạc. Đến khu trung tâm nhập hàng rồi vận chuyển về kho, lác đác lẻ tẻ, lãnh đạo ở tổng công ty xa xôi, chỉ là ở khu mua sắm cúi đầu không thấy ngẩng đầu gặp, quản lý xem như là sếp cao nhất ở đây, chỉ đạo một đám người làm việc.

Lại nói một chút về chuyện làm ăn, cửa hàng chia ra hai trường phái. Một bên là đám thanh niên thời đại mới, ví dụ như Vu Tiểu Hải, nắm giữ kiến thức về khoa học, thích ứng cao với công nghệ tân tiến, vì mục tiêu kiếm tiền ở Thượng Hải chứ không chẳng ai cam lòng ngụp lặn trong môi trường buôn bán này, một khi đã có hộ khẩu liền ‘bái bai’, cầu người khai trừ ta đi. Trường phái còn lại số lượng khá ít, bằng cấp thấp kém nhưng cái mũi lại mọc trên trán (ý nói kiêu căng), tự hào ta đây là người Thượng Hải chính gốc như

thể vàng bạc quý báu lắm ấy, coi tất cả đám thanh niên như địch nhân, dùng khinh bỉ che dấu sự chột dạ, cả ngày tinh lực tràn đầy, luôn nghĩ ra mấy trò hỏi thăm để khiêu khích người khác. Nhắc lại một chút, trong nhóm thiếu số này phần lớn đều là người chỉ biết dọn sạch tuyết trước cửa nhà mình (ý nói là kẻ ích kỷ). Mà chẳng hiểu sao hầu hết bọn họ lại xuất hiện trong tổ của Thiên Hoa.

Thiên Hoa cũng nhìn nửa năm một năm, rốt cục có một ngày Vu Tiểu Hải giống Na Tra phá tháp mà ra, chỉ vào lão bà yêu quái kia mắng: “Thím bớt kiếm chuyện đi, kiếm cớ kiếm cớ, tại sao đến phiên thím trực ban thì con thím lại bận học thi! Thím nghĩ mọi người chưa đi học không biết lúc nào thì dự thi à?”

“Ha, ha!” Kinh sợ, quan trọng hơn là không thể xuống đài, “Coi như cậu lợi hại, cậu có giỏi thì tìm tiểu bạch kiếm mà xuất đầu lao!”

Vu Tiểu Hải không thèm đáp lời, nắm bả vai Thiên Hoa.

Thiên Hoa cười đến là lộng lẩy. Giờ cơm trưa, Vu Tiểu Hải bị cô kéo đến trấn Lộc Cảng ăn uống thỏa thích, có người thanh toán.

Bánh rán tôm ăn đến ba đĩa, chủ chi hào phóng rốt cục xuất hiện.

Vu Tiểu Hải gặp bạn trai của Thiên Hoa, cư nhiên là một trong những tư vấn nghiệp vụ lần đó tổng công ty cử tới kiểm tra. Đeo kính mắt, là một người đàn ông biết đối nhân xử thế.

Thiên Hoa ôm lấy cánh tay người yêu làm nũng, “Tiểu Hải đúng là thông minh, hôm nay lại giúp em đấy. Anh giúp cậu ấy đề bạt nha.”

Đối phương vẻ mặt sâu xa khó hiểu nhìn Vu Tiểu Hải một cái, “Có ngại chịu khổ không?”

Vu Tiểu Hải nở nụ cười: “Còn có thể khổ đến mức nào nữa?”

Ngày đó Chu Quân gọi điện thoại tới, Vu Tiểu Hải đã được điều đến làm phó quản lý của chi nhánh. Bạn trai của Thiên Hoa ân cần dạy bảo: “Phó quản lý kỳ thật không tính là gì, nhưng cho cậu một cơ hội, nếu làm tốt cậu có thể làm chủ quản, nói thật, xem bằng cấp của cậu coi như không tệ. Làm không tốt là hiện nguyên hình ngay, hờn hai ba năm lại tìm con đường khác vậy.”

Vu Tiểu Hải a Vu Tiểu Hải, cuộc đời của mỗi người do chính họ nắm giữ trong tay, nhân lúc tuổi còn trẻ cứ liều mạng? Đương nhiên.

Dù có vất vả, trừ bỏ thể lực còn có đầu óc nữa mà, muốn đoạt cái chức chủ quản còn phải mở rộng quan hệ. Vu Tiểu Hải sống hơn hai mươi năm, chưa từng tìm một ai làm đối tượng tâm giao.

À, có đấy, từng có một người hán từng thật sự coi trọng.

Còn tưởng anh không xuất hiện nữa chứ.

Người này cũng hay thật.

Tách ra cũng được nửa năm, một trăm chín mươi hai ngày, Vu Tiểu Hải nhớ rõ ràng.

“May quá, em còn dùng số này.” Chu Quân thanh âm truyền đến, Vu Tiểu Hải đang bận rộn tranh cãi số lượng hàng nhập với nhân viên tiêu thụ, hỏi “Ngài là ai?”

“..... Là anh, Chu Quân, em bây giờ đúng là có tiếng nói a, ngay cả anh cũng không nhận thức.”

“..... Chu Quân? À..... xin chào, dạo này có khỏe không? Tôi đang bận, vậy đi.....” Chưa nói xong, đầu dây bên kia đã treo điện thoại, Vu Tiểu Hải buông di động, mắt phóng tinh quang, miệng lưỡi thi triển, sau một hồi đối phương vô lực, hạ giáp đầu hàng.

Đại thắng trở về, Vu Tiểu Hải quyết định tự thưởng cho mình một hồi buông thả, gửi một tin nhắn đến số điện thoại ấy.

...

“Tách ra mấy tháng nay, anh vẫn già như vậy.”

Làn da ngăm đen khỏe mạnh, khi cười lộ ra hàm răng trắng tinh, đúng là gương mặt hấn yêu thích, tình yêu sét đánh a, hấn lại hăm sâu mất rồi.

Làm tình, làm tình, không ngừng làm tình.

Thân thể xa cách lâu như vậy, anh có muốn tôi không, có nhớ tôi nhiều không. Rất muốn sao? Không cần khách khí, cứ hung hăng lộng hống cũng không sao, nháy mắt ấy, đau đớn hòa quên với hô hấp của đôi phương.

Tiếng kêu phấn khích, Chu Quần trong cao trào đạt được khoái cảm tột độ, khoái cảm như vậy, sung sướng như vậy, người duy nhất có thể cho anh cảm giác linh nhục (linh hồn và nhục thể) hợp nhất chỉ có Vu Tiểu Hải.

Nhưng hấn là đàn ông, đàn ông không thể kết hôn với đàn ông.

“Đi cũng không gọi điện cho anh.” Giọng điệu có vẻ thâm oán, cơn thịnh dằn mềm xuống, có thứ ẩm ướt chảy ra khỏi đồ bảo hộ, Chu Quần đè trên lưng Vu Tiểu Hải, cắn lỗ tai hấn.

Cư nhiên có loại ảo giác ngọt ngào.

Vu Tiểu Hải không nói lời nào, hấn mới mua đầu VCD mới, lấy điều khiển mở ra, phát hiện bên trong không có đĩa phim nào. Hai người liếc nhau, cũng lười động, đơn giản là mở radio lên nghe. Giọng nói xa xăm trầm thấp khàn khàn vang lên—

” “Có chút cố sự còn chưa nói xong, cứ xem như vậy đi ...

” Tâm tình này trải qua tháng năm đã không thể phân biệt thật giả

” Nơi này cỏ hoang mọc lên không còn chỗ cho hoa tươi

” Các nàng đều già đi..... Các nàng ở nơi nào..... Nàng còn nhớ sao.....”

“Thật là dễ nghe.....” Vu Tiểu Hải cúi đầu vào khuỷu tay Chu Quần.

“Ừ..... Đây.....” Chu Quần ngây ngốc thật lâu, nói: “Vu Tiểu Hải, nửa năm qua Anh rất nhớ em. Về sau em đừng đột nhiên bỏ đi như vậy nữa.”

Vu Tiểu Hải trầm mặc một lúc, ngẩng đầu lên nâng cằm nhân tình: “Vậy khi anh kết hôn thì phải làm sao đây?”

“Em không kết hôn sao?” Đây không tính là trả lời..... Hấn là không tính, nhưng hai người lại lâm vào trầm mặc.

Chu Quần nói “Em đánh một chum chìa khóa cho anh đi?”

Vu Tiểu Hải đáp “Anh nên giữ kỹ, ngày nào đó em làm mất còn có thể tìm anh.”

5. Chương 5

Mỗi lần đi ăn cơm với bọn Thiên Hoa, được nửa chừng, vị công tử coi tiền như rác kia lưu lại một xập nhân dân tệ, “Xin lỗi xin lỗi, có công chuyện anh phải đi trước, hai người cứ từ từ ăn.”

Vu Tiểu Hải hỏi Thiên Hoa, “Em có phải con gái không vậy, có thể làm nũng một chút hay không!”

Thiên Hoa mi mắt dựng lên, “Bọn em tiến vào thời kì ổn định từ lâu rồi, cũng ở chung được ba năm, làm gì còn chơi mấy trò thâm tình mật ý nữa.

Quần lót của Chu Quần ném trong góc phòng, số lần anh ở lại chỗ Tiểu Hải càng ngày càng nhiều. Hai người mặc quần áo của nhau lung tung, thế nên dù cho không được ở bên nhau, vẫn có thể ngửi thấy mùi hương của đôi phương.

Giống như những con thú cô độc, luôn bước chậm để tìm kiếm đồng loại.

Chu Quần và An Bình vẫn kết giao như cũ, có đôi khi còn ra ngoài thuê phòng. Vu Tiểu Hải ngây ngốc chấp nhận hết thảy, hắn cảm thấy mình hẳn là nên báo thù, đúng, nhất định phải báo thù. Cho dù bị đối phương khịt mũi cười nhạt, Vu Tiểu Hải cũng phải tìm cho mình một câu trả lời thỏa đáng, “Tôi cũng không phải hạng thấp hèn, tốt xấu gì cũng là phó quản lý cấp bậc soái ca nhé.”

Đây là tháng thứ sáu Vu Tiểu Hải đến Thượng Hải, hắn đi gay bar.

Mục đích chính là tìm kiếm tình một đêm.

Người tới chỗ này phần lớn là tìm tình một đêm. Vu Tiểu Hải, cực phẩm tiểu gay sạch sẽ, có phẩm vị, chịu chi, không tốn hơi sức, không tốn thời gian liền tìm được đối tượng mặt mũi sáng sủa, hắn tiến lại gần, hai ba câu thỏa thuận giá cả.

“Tôi chỉ làm top.” Vu Tiểu Hải dụi mắt dụi mũi, trong lòng lại bắt đầu nguyên rửa, Chu Quần — kê kê thôi nát đi.

“Được.” Đối phương cũng rất sáng khoái. “Đến chỗ cậu?”

Trước khi đã chiến, Vu Tiểu Hải giống như một vị khách, chột dạ, cứ nhiên gõ cửa xong mới lấy chìa khóa.

Người đàn ông kia định hôn môi, Vu Tiểu Hải chán ghét cự tuyệt, đối phương cười cười không sao cả: “Có người trong lòng?”

“Anh không cần quan tâm.”

Sau đó tiếp tục âu yếm, một đường sờ soạn cởi quần áo, Vu Tiểu Hải đặt người kia dưới thân. Nam nhân xoay người, sóng mắt mang đầy hơi nước, nhẹ nhàng giúp hắn đeo đồ bảo hộ, đột nhiên trong lòng Vu Tiểu Hải mềm nhũn, mở miệng hỏi, “Anh tịch mịch sao?”

Nam nhân ngẩn ngơ, mặc danh kỳ diệu nhìn Vu Tiểu Hải, sau đó cười cho có lệ, “Cậu có thể khiến tôi hết tịch mịch.”

...

Di động Chu Quần vang, Vu Tiểu Hải nói, “Anh trở về, anh trở về đi.”

“Lúc này?” Chu Quần nhú mày, ngẩng đầu nhìn cửa phòng tắm, An Bình còn đang tắm, anh cũng dần dần tiến vào trạng thái chuẩn bị vận sức chờ phát động.

“Anh về đi. Xin anh đấy.”

Người đã trở lại, toàn thân muốn tìm bất mãn.

Vu Tiểu Hải bị ép buộc lên xuống, đổi lại là Chu Quần vẫn chưa thỏa mãn. Giống chú báo con chồm tới, nói đúng hơn chú báo con này như ăn nhằm xuân được, cởi quần, hắn quỳ trên mặt đất đem tính khí nam nhân ngậm vào trong miệng liếm lộng.

Ấm áp, căng chặt, co dãn, lại siết chặt.

Chu Quần tựa lưng trên tường, rên rỉ đến hôn thiên ám địa.

Tại sao lại sung sướng như vậy.

Vì sao không thể tìm được cảm giác này ở trên người người khác.

Đây không phải là tình yêu.

Anh có thích hắn không..... Không thích sao, có thể không thích sao.

Bàn tay anh nắm chặt tóc Vu Tiểu Hải, hưởng thụ, giãy dụa, phát tiết, anh hỏi, “Vì sao em lại là đàn ông, không thể cưới em..... Không thể cưới em một cách hợp pháp..... Chúng ta dựa vào cái gì mà sống đến thiên trường địa cửu.....”

Nói lung tung, đúng là nói lung tung. Chu Quần cũng biết bản thân đang nói lung tung, nhưng không hiểu sao nước mắt lại tràn mi.

“A..... a.....” Vu Tiểu Hải một thân dưng mảnh, ra sức lay động.

6. Chương 6

Tháng mười một, Chu Quần và An Bình chia tay.

Tháng mười hai, Vu Tiểu Hải được thăng chức làm chủ quản, bắt đầu từ lúc này hắn có thể thoải mái tự tại sinh sống ở Thượng Hải, có thể mua những thứ hắn thích, ngoại trừ nhà ở.

Cuối tuần hai người thảo luận xem sẽ đi đâu ăn cơm. Chu Quần nhớ tới đồng nghiệp từng đề cập qua, mì thịt bò trên đường Dư Diêu hương thơm nức mũi, dị thường mỹ vị. Hơn nữa giá cả phải chăng, bảy, tám đồng một tô, cũng đủ hai người ăn no nê.

Vậy đi.

Chu Quần khó xử gãi gãi đầu, “Không biết đi bằng cái gì a.”

Vu Tiểu Hải chắc lưỡi, “Sao lại phiền toái như vậy”, tiện tay vẫy một chiếc taxi.

Hai người, tiền mì mười bốn đồng, tiền xe mười chín đồng.

Chu Quần cười khổ, chỉ vì ăn bát mì thịt bò rẻ mà cư nhiên tốn gần hai chục đồng tiền xe.

Vu Tiểu Hải bước chậm trên con phố Thượng Hải, còn sớm, chưa có nhiều ô tô ồn ào náo động, ven đường lá khô tích thành một đồng, hắn lại chắc lưỡi, “Đây là hương vị Thượng Hải, em rốt cục học được cách tiết kiệm xa xỉ.”

Tháng một, Vu Tiểu Hải chính thức nhận được thông báo trở thành trưởng phòng chi nhánh.

Vu Tiểu Hải nói với Chu Quần, “Đi ăn mừng đi, em mời anh, buổi tối sáu giờ nhé.”

Chu Quần trong điện thoại đề thấp thanh âm, nói “Anh vừa mua bao có gai, tối nay thử nhé.”

Buổi tối sáu giờ, Chu Quần gửi tin nhắn, ‘Có việc, tối trễ.’

Tối hôm ấy tận tám giờ kém anh mới đến, Vu Tiểu Hải gọi đầy bàn đồ ăn, nào cá, nào sò huyết, cao bổ cốt, thịt nguội hải sản, tất cả đều là món yêu thích của người yêu. Đồ ăn bày lên, đĩa vẫn bất động, đói bụng, hắn liền gọi một bát súp ăn lót dạ.

Chu Quần một đầu đầy mồ hôi chạy tới, nhìn cái dạng này, hắn nhin không được tim thất chặt, đau, đau, đau.

Anh xoa đầu Vu Tiểu Hải, “Em cứ ăn trước a, đừng cố chờ anh.” Vừa mới nhắc đĩa, hắn cũng nhíu mày, “Em cũng ăn mà, nhưng nhiều đồ như vậy ăn không hết.”

“Vừa rồi anh có chuyện gì à?” Vu Tiểu Hải bất động thanh sắc hỏi.

Chu Quần uống hai cốc trà lớn, không muốn trả lời.

Sau mười phút giằng co.

Chu Quần cúi đầu không dám nhìn Vu Tiểu Hải, “Đi xem mắt.”

“Ách — xem..... xem mắt a, xem —” Vu Tiểu Hải mơ hồ nói xong, không biết trên tay dùng sức từ khi nào, hắn bóp nát cái chén, thủy tinh đâm rất sâu, thậm chí còn có thể nhìn thấy khớp xương trắng, huyết nhục mơ hồ.

Chu Quần hoảng sợ giữ chặt hần không ngừng dao động, “Em làm sao vậy, tạo sao em lại thành cái dạng này. Tại sao em lại hãm sâu như vậy, anh rồi cũng phải kết hôn, ngay từ đầu anh đã nói rõ với em, anh muốn kết hôn.”

“Em có cái gì không thể cho anh!” Vu Tiểu Hải mình đầy thương tích rống giận.

“Em không thể cho anh cuộc sống bình thường. Anh muốn có con.”

“Mẹ nó!” Vu Tiểu Hải dùng câu thô tục này hung hăng ném vào mặt anh, hần lao ra ngoài khách sạn bắt xe tới bệnh viện gần nhất. Dung dịch oxy già xát lên miệng vết thương, hần nhìn bọt khí sùi lên, đau đến ngũ quan vận vẹo.

Mặc dù đau thành như vậy, Vu Tiểu Hải vẫn là dùng tay còn lại gửi tin nhắn.

“Anh hùng.” Bác sĩ kính sợ nhìn Vu Tiểu Hải.

– Người gửi: Vu Tiểu Hải.

– Người nhận: Chu Quần.

– Nội dung tin nhắn: Vứt chìa khóa đi.

Tháng hai.

Thiên Hoa gõ cửa nhà Vu Tiểu Hải.

Cô mặc một chiếc váy ngắn, hai chân tuyết trắng xinh đẹp dính máu loang lổ.

Vu Tiểu Hải bị dọa sợ một hồi, cho rằng cô tới kỳ kinh nguyệt. Thiên Hoa cười, sắc mặt trắng bệch, “Tiểu Hải, chuẩn bị cho em chậu nước ấm, xong gọi điện thoại đến bệnh viện xx, chỗ đó em quen, kêu bác sĩ phụ khoa bọn họ đến khám.”

Vu Tiểu Hải đỡ Thiên Hoa ngồi xuống sofa, nhìn vết máu rơi xuống tấm thảm hần mới mua, hơn một trăm đồng một mét vuông, hần nghĩ thầm, ‘con mẹ nó mình bị đốt tiền rồi, sao lại đến lần mình chăm lo sức khỏe bình an cho người khác vậy.’

Còn đang suy nghĩ, Thiên Hoa ngẩng đầu nhìn hần cười: “Tiểu Hải đừng khẩn trương, em sinh non.”

Thiên Hoa nói, ‘Em có thai, nhà anh ấy không muốn cưới gái quê về làm vợ.’

Thiên Hoa nói, ‘Em tìm anh ấy tranh luận, anh ta bạc nhược không dứt được khỏi tiền tài quyền thế của ba mẹ. Anh ta nói anh ta có thể cho em tiền, an bài công việc cho em, nhưng em mà sinh con, bọn em về sau sẽ không thể làm chung.’

Thiên Hoa nói, ‘Tiểu Hải, anh thấy em dũng cảm không, anh ta đẩy em ra, em ngã một cái, lúc ấy còn không cảm thấy gì, đi được một nửa thì chỗ đấy nóng rát, sau đó bắt đầu chảy máu, mọi người trên đường đều nhìn em, hơn nữa còn cố ý thể hiện ra thái độ khinh bỉ, còn có vài người ô ngôn uế ngữ, nhưng em vẫn hiên ngang ngẩng cao đầu, em vẫn thẳng lưng đi về phía trước. Em biết máu chảy thấm cả một mảng váy, em vẫn không cúi đầu không xoay người không run, em chính là vẫn đầy tự tôn một đường đi thẳng. Tiểu Hải anh thấy em có dũng cảm không?’

Vu Tiểu Hải nói, “Làm tốt lắm, em hần là phải chửi ‘con mẹ nó nương B’”

Thiên Hoa nằm một tuần, Vu Tiểu Hải cực nhọc cả ngày cả đêm hầu hạ.

Canh ngao gà hầm, thịt bò câu rán, Thiên Hoa gầy đi một vòng, nói, “Tiểu Hải, người kia coi như còn chút lương tâm, hôm nay tổng công ty gọi điện cho em báo cuối tuần đi làm, phân cho quản lý trưởng của tất cả chi nhánh.”

Vu Tiểu Hải lập tức khẩn trương lắp bắp, “Sếp, sếp.”

Thiên Hoa nhìn hần cười khanh khách, nhắm mắt lại, cô nằm trên sofa ngủ.

Vu Tiểu Hải đắp chăn lông cho cô, cúi đầu mới phát hiện nơi khoe mắt cô còn ngắn lẹ, đưa tay lau đi, hần cúi đầu hôn lên khuôn mặt Thiên Hoa một cái.

Đến Thượng Hải hơn hai năm, hần chưa từng về thăm nhà.

Người hần vừa hôn cũng có người nhà, cũng ở một thành phố xa xôi khác.

Phía sau vang lên tiếng lạch cạch, Vu Tiểu Hải quay đầu, thấy Chu Quần cầm chìa khóa, sắc mặt phức tạp nhìn chằm chằm hần.

“Sao anh lại đến đây?”

“Đây là bạn gái em? Rất đẹp.....”

“Không phải bảo anh vứt chìa khóa đi sao.”

“Tiểu Hải.”

“Chu Quần, anh đi đi.”

“....”

“Xin anh đấy, anh đi đi. Tha cho tôi một con đường sống đi!”

“Tại sao lúc trước em lại yêu anh?”

“Tôi nông cạn.”

“Vậy cán bộ không thể tiếp tục nông cạn nữa.”

“Anh từng quý trọng sao.”

Dừng một lát, Chu Quần nghẹn miệng, duỗi đôi chân dài ngồi xuống sô pha, anh ngẩng đầu, vẻ mặt trẻ con có chút uể oải, “Anh vừa bị đối tượng xem mất đá.”

“.....” Vu Tiểu Hải thở dài, không nghe có được không?

“Cô ấy đối với anh ngược lại khá là vừa lòng, nhưng sau khi hỏi người mai mối, vừa nghe nhà anh không có kế hoạch mua nhà riêng, liền nói bây giờ ở Thượng Hải không có nhà riêng còn muốn lấy vợ? Xong bỏ đi.”

“Mắc mớ gì tới tôi.” Vu Tiểu Hải đột nhiên phát hỏa, mở cửa chỉ ra bên ngoài, ánh mắt giận dữ.

“..... Chờ đã!” Chu Quần nhảy dựng lên, túm lấy áo Vu Tiểu Hải, “Em coi thường tôi sao! Em bây giờ giỏi rồi, có tiền đồ, làm sếp to có tiền, cho nên em thấy tôi thì chướng mắt! Lúc trước là ai vội vàng chạy tới Thượng Hải quần quít lấy tôi! Ai kiên quyết nói ‘yêu anh yêu anh’! Ai làm đảo lộn sinh hoạt của tôi! Tôi vốn muốn kết hôn! Bây giờ em buông tay nói đi là đi? Còn tôi thì sao! Em nói tôi phải làm sao đây! A! hỗn đản!”

Vu Tiểu Hải hô hấp căng thẳng, chăm chú nhìn gương mặt trước mắt, hần rất muốn cười, cũng không biết kẻ đáng thương là mình hay là người đàn ông đối diện này nữa, “Chu Quần, anh đi đi. Chúng ta chia tay. Triệt để chia tay. Sau này anh có kết hôn được hay không đều không liên quan đến tôi.”

“..... Em suy nghĩ kỹ chưa?”

“Anh không phải người tôi muốn, lúc trước tôi bị ma quỷ ám ảnh mới có thể yêu anh.”

Chu Quần nghe xong sắc mặt trở nên xanh mét, anh xoay người hung hăng bỏ đi.

Chu Quần dùng sức thật mạnh đá văng cửa, Vu Tiểu Hải đi ra khép cửa lại, tựa lên cánh cửa vô lực trượt chân ngã xuống đất.

7. Chương 7

Vu Tiểu Hải nhìn trúng một căn hộ nằm ở khu Trường Ninh.

Mấy khu nhà xây từ thời chế độ cũ tuy kết cấu không được tốt lắm nhưng lại nằm quay mặt về hướng nam, ánh mặt trời chiếu khắp rọi, cư xá rất yên tĩnh.

Ra giá ba mươi lăm vạn, Vu Tiểu Hải nói “Đùa à.”

Người môi giới bất động sản tính tình khá kiên nhẫn, “Vu tiên sinh ngài biết đó, bây giờ giá cả nhà đất đều như vậy, loại căn hộ gồm hai phòng ở thế này đang được ưa chuộng lắm đấy.”

Cuối cùng thành giao, giá ba mươi ba vạn năm trăm, Vu Tiểu Hải ký tên thanh toán tiền xong, trong sổ tiết kiệm chỉ còn dư sáu trăm ba mươi ngàn.

Vu Tiểu Hải lúc này lục phủ ngũ tạng bắt đầu đau đớn, như con ngựa hoang thoát cương hồi hận. Hắn còn chưa có đến rạp hát lớn xem Mị Ảnh hát đâu, còn chưa có đến Hằng Long ăn tôm hùm đâu, còn chưa có mua âu phục hiệu Armani đâu, liều chết vắt kiệt sức ra làm việc bốn năm, bây giờ cái gì cũng chưa tận hưởng.

Hắn cũng chưa xem phim nhập khẩu, cũng chưa từng đặt chân tới toàn nhà cao nhất. Trời đất chung quanh một mảnh hôn ám a... hôn ám....

Ngồi xổm bên vỉa hè, Vu Tiểu Hải nhìn chung quanh, bình thường một đồng người đứng bán đĩa phim dạo, thời điểm hắn cần an ủi thì một móng cũng không có.

Di động vang lên, là thanh âm của Aro, Vu Tiểu Hải hưng phấn kêu lên, đã lâu không nói chuyện.

“Bao giờ thì cậu về a, con tớ cũng được hai tuổi rồi, cậu thì một lần cũng chẳng gặp được, còn cha nuôi cái gì.”

“Hắc hắc.”

“Đừng có giả ngu. Năm nay có về ăn tết không?”

“..... Ừm, Aro, tớ mới mua một căn hộ.”

“Tiểu tử này có tiền đồ a, ai mà không biết nhà cửa ở Thượng Hải đắt đỏ.”

“Cũng không có gì hay, căn hộ hai phòng thôi.”

“Kia so với không có là ngon rồi. Sau này đến Thượng Hải có chỗ đặt chân a.” Aro cao hứng kêu.

“Nhưng tớ tặng người ta rồi.”

“..... Con mẹ nó cậu chém gió à!”

“Thật mà, hiện tại tớ không một xu dính túi, nghèo kiệt xác rồi.”

“Vậy thì trở về đi! Anh đây sẽ tự mình xuống bếp làm cơm cho chú em.”

Vu Tiểu Hải lắc lư lắc lư, không hiểu sao lại đứng trước quán mì thịt bò kia, hắn đi vào kêu ba xuất, sau đó ngồi chờ.

Di động lại vang, hắn nhấc máy.

“..... Vu Tiểu Hải.”

“..... Ừm.”

“Cậu có ý tứ gì!”

“A?”

“Còn giả ngu! Cậu chuyển phát nhanh đưa chìa khóa gì cho tôi thế! Không phải cậu chuyển nhà à?”

“Chu Quân.”

“Cái gì.”

“Đừng ngắt lời, hãy nghe tôi nói.” Vu Tiểu Hải trầm mặc trong chốc lát, “Tôi mua một căn hộ cho anh, địa chỉ thì hai ngày nữa tôi gửi sau. Anh cố tìm một cô gái tốt mà kết hôn.”

“Vu Tiểu Hải, cậu.....”

“Xin anh đừng ngắt lời.” Vu Tiểu Hải hét lên, “Đừng chỉ chú ý đến vẻ bề ngoài, nên tìm ai hiền lành an phận một chút, tính tình tốt một chút, tốt nhất là chịu được cái tính hay cấn loạn của anh. Phòng ở cũng không lớn lắm, hai người cũng đủ ở, sau này sinh con anh lại tính tiếp nhé, bây giờ tạm thời anh cứ cho thuê kiếm chút tiền, chờ về sau cuộc sống ổn định thì giả bộ sửa. Đối xử với ba mẹ anh tốt một chút, cứ nói căn hộ này là anh với bạn hùn vốn kinh doanh, thấy hợp giá nên mua đứt, để hai bác an tâm.”

“Sao cậu lại làm vậy.....” Chu Quần thanh âm có chút khàng khác.

Vu Tiểu Hải bị vạch trần, hơi nước trong nồi che đi biểu tình trên khuôn mặt hắn, “Chỉ là so với anh nghĩ, tôi càng yêu anh hơn.”

“Em đang ở đâu, tôi chạy tới.” Nghe được câu đó, Chu Quần rất là nóng nảy.

“Không cần.”

“Tôi đã nói là muốn đến nói chuyện với em, đang ở đâu nhỉ?”

Vu Tiểu Hải không lên tiếng, cúp máy, mở mp3 ấn play.

– có những chuyện không thể nói rõ, thôi cứ vậy đi.

‘Tình cảm trải qua tháng năm cũng khó phân biệt thật giả.

Nay nơi này cỏ hoang mọc um tùm, không còn chỗ cho hoa tươi.

Cũng may đã được trải qua xuân, thu cùng đông, hạ...

Khi về già liệu các nàng sẽ về nơi nào nhỉ...’

Ăn xong mì thịt bò, Vu Tiểu Hải ngồi xổm trên đường. Hắn đứng từ nơi cao này ngắm nhìn toàn cảnh thành phố, có người tốn tám mươi đồng mới gấp được gấu bông, có người chỉ chi ba đồng, sau đó ra về tay trắng.

Hắn phát hiện cái thành phố này không phải vô tình, mà là quá mức lạm tình.

Hắn không biết Chu Quần có thể tìm thấy hắn hay không, và hắn cũng quyết định chờ Chu Quần đến sáu giờ tối, khi đó có một chuyến xe lửa cuối cùng dừng tại Vũ Hán.

Thời gian cứ thế dần trôi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuong-hai-thuong-hai>